

50 anys sense perdó

50 anys sense perdó

JOSEP C. VERGÉS

50 anys abans de morir el dèspota Franco trencava el 1966 el concordat amb el Vaticà quan assaltava, després de tres dies tancats, els 500 estudiants reunits als Caputxins de Sarrià. Aquí s'acabava el seu acostament amb Europa que fins la democràcia no va voler saber-ne res més. Què hi fèiem a la Caputxinada tants estudiants? Fundar el Sindicat Democràtic d'Estudiants. No podíem a la universitat perquè ho tenia prohibit el rector García Valdecasas, familiar del García Valdecasas fundador de Falange amb un tal Primo de Rivera.

Mig segle després un nou rector, Dídac Ramírez, ens convida al paranimf. Passo primer pel rectorat i, com si res, García Valdecasas

segueix rebent els màxims honors, el primer retrat que trobeu entrant al despatx, això sí a la dreta on no deu mirar el rector socialista. Una bidella en el seu castellà gris m'escriu que cridarà la policia (plus ça change!) si fotografio l'oliós feixista. Segueixo sense espantar-me dels grisos i he penjat la foto de la vergonya a la xarxa, on trobareu l'únic rector que ha expulsat estudiants i professors.

He escrit al rector que, a part de despenjar el seu feixista predecessor, anul·li les sancions i reconegui els Caputxins que tingueren el valor democràtic que la universitat trepitjava. Al programa no hi figura i potser m'ha fet cas a mi i d'altres perquè ha signat l'ordre de restituir els nostres drets i ha donat una plaqueta a Fra Enric Castells, per cert l'únic que saludava els delegats i delegades del Sindicat Democràtic d'Estudiants. Demano a la professora Isabel Miralles, secretària de la universitat, com va el perdó i em dona llargues. Escric de nou al rector: "Espero que funcioni amb la mateixa fluïdesa que la meua expulsió fa 50 anys i no sigui la seva signatura un simple acte publicitari".

El paranimf és ben tètric, construït en època d'Isabel II a partir de 1860. El català queda exclòs i els catalans pràcticament també amb grans plafons que ressalten Castella per tres cops, Còrdova i dues peticions catalanes de tenir estudis. Tanta relativitat pictòrica, com la que reflecteix el rectorat, és tan tènica com no reconèixer en la commemoració que la universitat va prohibir l'acte de fundació. El programa mateix posa una foto del paranimf plena d'estudiants, però es tracta d'una assemblea beneïda pel règim sis mesos després, no el març de 1966! La universitat també reescriu la història relativitzant la Caputxinada com a part del control comunista de l'oposició. L'historiador Borja de Riquer ens situa al nivell de Comissions Obreres, el sindicat comunista. Però entre estudiants els comunistes eren el 40% dels delegats que, que jo sàpiga, no dona la majoria. Hi hagué altres protestes sonades a part de la Caputxinada, però aquesta fou l'única que transcendí a tot el poble, a Espanya i al món. La vaga de tramvies i el boicot a La Vanguardia Española del director Galinsoga (jlos catalanes sois una mierda!) foren importants, però no marca un abans i un després com admet el cronista oficial: "Marca la fallida intel·lectual del règim amb un impacte ciutadà excepcional i insòlit. La generació del 66 marca un canvi radical d'actituds polítiques". El PSUC hi era, però manaven els estudiants. Al costat meu, la catedràtica de grec Montserrat Jofresa, vídua del sancionat Carles Martí Hennerberg. 50 anys sense perdó arriben massa tard.

